

Către publicația on line PAGINADEMEDIA.RO
În atenția domnului Petrișor Obae, redactor-șef

Stimate domn,

Urmare a întrebărilor Dvs., suntem în măsură să vă răspundem punctual :

1. *Veroslim este un produs 100% fabricat în România, este produs cu licență aici sau este importat ?*

Veroslim este un produs fabricat și licențiat în România.

2. *Când a apărut Veroslim pe piața românească ?*

Veroslim a apărut pe piața românească în urmă cu 2 ani.

3. *Veroslim are o campanie de amploare online. În ce constă campania de promovare? Este doar online?*

Campania de promovare constă atât în reclamă on-line cât și în plasare de produse în magazine tip plafar și farmacii.

4. *Care au fost motivele pentru care ați mers pe o campanie online? Ați lucrat cu o agenție? Cu câți influenceri / vedete aveți contract pentru promovarea produsului ?*

Am optat și pentru reclamă on-line pentru creșterea vizibilității. Lucrăm cu mai multe agenții.

Numărul contractelor încheiate cu persoanele publice este confidențial, chiar exceptat liberului acces la informație în cazul unor entități care au această obligație, potrivit art. 12 lit. c Legea nr. 544 din 12 octombrie 2001 privind liberul acces la informațiile de interes public (“informațiile privind activitățile comerciale sau financiare, dacă publicitatea acestora aduce atingere dreptului de proprietate intelectuală ori industrială, precum și principiului concurenței loiale, potrivit legii”).

Subscrisa, ca persoană juridică de drept privat nu are obligații legale de divulgare similare entităților de drept public, oricum exceptate pe această categorie de informații.

5. *Din monitorizarea Paginademedia.ro, cei mai mulți influenceri / vedete nu au marcat postările ca fiind publicitare. A fost o cerință a companiei sau a fost decizia lor ?*

Nu a fost cerința companiei.

Menționăm că, legat de întrebarea dvs., nu suntem în situația încheierii unor contracte de publicitate cu rețele sociale gen Facebook sau Instagram, supuse unor reglementări proprii, specifice, întrebarea dvs. nu vizează nici situația unor contracte de publicitate cu publicații electronice sau cu presa audio vizuală, căreia i se aplică prevederile *Legii audiovizualului nr. 504/2002* precum și normele de reglementare emise în aplicarea acesteia.

În prevederile Legii nr. 148 din 26 iulie 2000 *privind publicitatea și ale Legii nr. 158/2008 privind publicitatea înșelătoare și publicitatea comparativă* nu am identificat obligații în sarcina celor care realizează activitate de promovare ca persoane private pe rețele de socializare (și nu pe blogul personal) să marcheze drept “publicitate” anumite referiri la un produs ori o postare.

În privința blogului personal diferite state au reflementări specifice în acest sens, pe care nu le-am regăsit în legislația românească.

Menționăm și faptul că multe persoane cunoscute publicului promovează produsul nostru din proprie inițiativă pentru că au fost mulțumite de acesta.

Nu vă putem furniza numele și prenumele acestora întrucât constituie date cu caracter personal, pentru care nu avem consimțământul acestora de a-l divulga.

Încheiem cu sublinierea faptului că obligația de informare asupra produsului implică alte obligații decât cele derivând din efectuarea publicității asupra acestuia și mai ales faptul că produsele au în compoziție doar plante medicinale și fructe deshidratate, nu sunt medicamente.

Veroslim este un supliment alimentar, prin urmare, neavând calitatea de medicament nu i se aplică prevederile privitoare la publicitate, edictate de Agenția Națională a Medicamentului, regăsite la pagina <https://www.anm.ro/medicamente-de-uz-uman/publicitate/legislatie-specifica-publicitate/>

6. *Care sunt instituțiile care au certificat calitățile Veroslim ?*

Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Bioresurse Alimentare - IBA București, Ministerul Mediului și Direcția Sanitar Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor București.

Dorim să facem referire în încheiere la câteva decizii relevante în cauză, ale ale Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care statele membre au fost condamnate pentru că nu au sancționat publicații sau posturi TV, care au încălcat viața privată a unor cetățeni ai acestor state, ori în care s-a decis că libertatea de exprimare a fost exercitată abuziv sau s-a statuat cu privire la aspecte similare cu cele ce fac obiectul prezentului, cum ar fi și fără a se limita la cauza *Jalbă c. României* (hotărârea din 18 februarie 2014)¹, cauza *Mihaiu c. României* (hotărârea din 4 noiembrie 2008)², cauza *Marin Stănculescu c. României* (hotărârea din 22 noiembrie 2011)³, cauza *Cășuneanu c. României* (hotărârea din 16 aprilie 2013)⁴,

---

¹ “40. Curtea subliniază că **nu există niciun indiciu în documentele prezentate de părți că reclamantul a săvârșit sau a fost implicat în vreuna din faptele de care l-a acuzat jurnalistul.**

42. Prin urmare, Curtea consideră că, **insinuând că reclamantul a fost implicat în activități și afaceri incompatibile cu profesia acestuia, ca și cum ar fi fost un fapt stabilit, deși era o simplă speculație din partea autorului, articolul a depășit limita comentariilor acceptabile.**

43. În cele din urmă, Curtea observă că **nu există nicio probă la dosar care să arate că jurnalistul i-a oferit reclamantului ocazia de a răspunde acuzațiilor împotriva lui sau că ziarul a publicat un drept la replică. Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din Convenție.”**

² Reclamantul, jurnalist, a fost condamnat la plata unei amenzi penale pentru calomnie și a fost obligat să plătească despăgubiri pentru că a publicat un articol în care **susținea că un alt jurnalist a acceptat un ceas de lux din partea unui grup industrial în timpul unei conferințe de presă organizate de acel grup, care – potrivit articolului în cauză – a dus la insolvența uneia dintre cele mai mari întreprinderi din România.** Curtea a considerat, în special, că aducând acuzații directe unei anumite persoane, precizându-i numele și profesia, reclamantul avea obligația să ofere o bază faptică suficientă în procedura inițiată împotriva sa. Cu toate acestea, în speță, Curtea nu a fost convinsă de pretinsa bună credință a reclamantului. Dimpotrivă, a considerat că **atunci când a repetat declarații atribuite unor părți terțe, reclamantul ar fi trebuit să dea dovadă de rigoare maximă și o prudență deosebită înainte de publicarea articolului.** Prin urmare, **în absența bunei credințe și a unei baze factice**, și deși articolul în cauză fusese publicat în contextul unei dezbateri mai largi și de mare actualitate în România, și anume independența presei, Curtea nu a văzut în comentariile reclamantului expresia unei doze de exagerare sau de provocare care să fie permisă de libertatea jurnalistică.

³ “33. Curtea observă, de asemenea, că, **la momentul evenimentelor, M.N. nu era o persoană publică sau politician, ci o persoană obișnuită care făcuse obiectul unei acțiuni penale în 1996.** La momentul faptelor în cauză, aceasta nu era funcționar public, iar remarcile reclamantului nu priveau nicio faptă nelegală comisă de aceasta în exercițiul funcției de consilier juridic pe care o ocupa la vremea respectivă. În această privință, Curtea consideră că statutul acesteia de persoană obișnuită extindea zona de interacțiune care poate intra sub incidența vieții private. Faptul că aceasta făcuse obiectul unei acțiuni penale nu o poate priva de protecția art. 8.”

⁴ Curtea observă că fragmente din dosarul de urmărire penală au devenit publice înainte de începerea procedurii în contradictoriu, cu alte cuvinte – înainte ca procurorul să înainteze instanței rechizitoriul întocmit. **Conținutul înregistrărilor a divulgat informații despre afacerile private ale reclamantului și astfel l-a pus într-o lumină nefavorabilă, dând impresia că a săvârșit fapte ilegale înainte ca autoritățile naționale să aibă posibilitatea de a cerceta învinuirile.**

Convorbirile telefonice și interpretarea acestora nu puteau fi astfel contestate, iar reclamantul a fost prejudiciat ca urmare a amestecului în dreptul său la respectarea vieții sale private, prin faptul că fragmente din convorbirile sale telefonice cu co-inculpatul au apărut în presă.

cauza *Maria Sipoș c. României* (hotărârea din 24 mai 2004)⁵, cauza *Arztekammer Fur Wien si Dorner c. Austriei* (hotărârea din 16 februarie 2016)⁶, cauza *Frisk si Jensen c. Danemarcei* (hotărârea din 5 decembrie 2017)⁷, cauza *Radio France c. Frantei* (hotărârea din 30 martie 2004)⁸, cauza *A c. Norvegiei* (hotărârea din 9 aprilie

---

⁵ Reclamanta s-a plâns de faptul că instanțele naționale, deși au constatat în hotărârea sa definitivă faptul că respectivul comunicat de presă redactat în numele Societății Române de Televiziune conținea expresii defăimătoare adresate acesteia, i-a achitat pe cei care l-au redactat.

Curtea a examinat conținutul comunicatului respectiv, redactat fiind de un departament specializat al televiziunii publice române și deci care nu putea fi echivalentul unor păreri expuse în mod spontan, nu se limita la o expunere sau explicații de fapt.

Comunicatul conținea de asemenea afirmații privind manipularea politică a cărei victimă ar fi fost d-na Sipoș, cât și la starea sa emoțională marcată mai ales de probleme familiale și care îi crează dificultăți în relațiile cu colegii.

Afirmațiile contestate de d-na Sipoș au depășit limita acceptabilă și instanțele române nu au reușit să stabilească un just echilibru între protejarea dreptului acesteia la reputație și libertatea de exprimare la care face referire articolul 10, prin urmare, Statul român a încălcat articolul 8 al Convenției.

⁶ Reclamanții din această cauză, respectiv **Camera Medicilor din Viena și președintele acesteia** la data producerii evenimentelor, **s-au plâns de deciziile instanțelor austriece de a le interzice să facă anumite declarații negative cu privire la o companie privată care intenționa să ofere servicii de radiologie**. Aceste decizii au fost rezultatul unei plângeri înaintate de societate cu privire la o scrisoare publicată de al doilea reclamant pe site-ul Camerei, care afirma, în special, că ar fi o societate sau un fond de tip „lăcustă”.

Curtea a hotărât că nu a fost încălcat art. 10 (libertatea de exprimare) din Convenție în privința celui de-al doilea reclamant, constatând că ingerința în exercitarea dreptului la libertatea de exprimare al acestuia a fost necesară într-o societate democratică pentru a proteja reputația și drepturile societății respective.

⁷ Cauza avea ca obiect 2 jurnaliști danezi angajați la televiziunea națională și condamnarea acestora pentru calomnie în urma difuzării unei emisiuni ce critica tratamentul de cancer la Spitalul Universitar din Copenhaga. Instanțele daneze au concluzionat că **respectiva emisiune a dat incontestabil impresia telespectatorilor că această practică neregulamentară s-a întâmplat la spital**. Au reținut, în special, că emisiunea îl acuza pe specialistul de cancer la spitalului că preferă să folosească chimioterapia, care era doar un produs de test, pentru a-și crește prestigiul profesional și în interes material; acest lucru, s-a susținut în emisiune, a dus la deces ori la scurtarea duratei vieții în cazul unor pacienți.

Curtea a fost de acord cu decizia instanțelor daneze, considerând că acestea au păstrat un echilibru just între dreptul jurnaliștilor la libertatea de exprimare și dreptul spitalului și al consultantului la protejarea reputației lor. De asemenea, este de acord că **aceste acuzații nelegale, diseminate la televiziunea națională la o oră de audiență maximă, au avut consecințe negative considerabile, respectiv neîncrederea publicului în chimioterapia folosită de spital**.

⁸ Curtea a arătat că nu s-a încălcat art. 10 (libertatea de exprimare) și că a fost **justă măsura instanțelor naționale de a sancționa editorul (societatea de radio) dacă s-au citat alegerii care în realitate nu fuseseră făcute**, iar acestea aduceau atingere reputației sau drepturilor altora.

2009)⁹, cauza *Petrenco c. Moldovei* (hotărârea din 30 martie 2010) ¹⁰, cauza *Gurgenidze c. Georgiei* (hotărârea din 17.10.2006)¹¹, cauza *Soro c. Estoniei* (hotărârea din 3 septembrie 2015)¹², cauza *Bedat c. Elveției* (hotărârea din 29 martie 2016)¹³, cauza *Burghartz c. Elveției* (hotărârea din 22 februarie 1994)¹⁴, cauza

---

⁹ Această cauză privea plângerea reclamantului despre rezultatul negativ al unui proces pentru calomnie îndreptat împotriva unui ziar, în urma publicării unui articol despre ancheta preliminară privind violul și uciderea a două fete (așa-numitul caz Baneheia) în 2000, care îl menționa ca fiind implicat. Reclamantul a fost interogată despre asasinarea celor două fete, dar a fost pus în libertate după 10 ore; doi alți bărbați au fost ulterior condamnați pentru crime.

Curtea a considerat, în special, că **relatarea știrilor a transmis în mod eronat ideea că existau fapte care indicau că reclamantul este cel suspectat**. Publicațiile în cauză au adus astfel o grav atingere reputației și onoarei reclamantului și au produs prejudicii extrem de grave integrității morale și psihologice, precum și vieții private a acestuia.

¹⁰ La momentul faptelor, reclamantul era președintele Asociației Istoricilor din Republica Moldova și profesor universitar. Curtea a observat, în special, că articolul a fost publicat în contextul unei dezbateri animate de mare interes public și că reclamantul, care era o personalitate publică, **avea obligația să tolereze un control și critici publice mai mari decât dacă ar fi fost o persoană particulară**. Cu toate acestea, **sugerând că reclamantul a colaborat cu KGB ca și când ar fi fost un fapt stabilit, în măsura în care nu era decât o simplă speculație din partea autorului, articolul a depășit limitele unor comentarii acceptabile în contextul unei dezbateri de interes general**.

¹¹ Fotografia domnului Gurgenidze a fost publicată într-un ziar împreună cu o serie de articole în care acesta **era acuzat de furtul unui manuscris aparținând unui scriitor celebru**. Curtea a stabilit încălcarea dispozițiilor art. 8 pe motiv că autoritățile nu au reușit să investigheze eficient pentru a remedia problema.

¹² Această cauză avea ca obiect plângerea reclamantului privind faptul că **informațiile privind meseria sa de șofer, în timpul epocii sovietice, în cadrul Comitetului Securității Statului din URSS (KGB), fuseseră publicate în Monitorul Oficial al Estoniei în 2004**. Curtea a hotărât că a fost încălcat art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A observat, în special, că publicarea de informații despre meseria de șofer în cadrul KGB a reclamantului i-a afectat reputația și, prin urmare, a constituit o ingerință în dreptul acestuia la respectarea vieții private. În această privință, a arătat că, în temeiul legislației naționale relevante, informații despre toți angajații fostelor servicii de securitate – inclusiv șoferii, precum în cazul reclamantului – au fost publicate indiferent de funcția specifică pe care o ocupaseră. În speță, deși Legea privind dezvoltarea de informații publice nu impunea în sine nicio restricție în ceea ce privește meseria reclamantului, potrivit afirmațiilor acestuia, fusese denigrat de colegii săi și obligat să renunțe la locul său de muncă. Deși un astfel de rezultat nu era urmărit de legea respectivă, acesta demonstra totuși cât de gravă fusese ingerința în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private.

¹³ Această cauză privea condamnarea la plata unei amenzi a unui jurnalist întrucât a publicat documente încălcând confidențialitatea anchetei judiciare în procesul penal împotriva unui conducător auto care fusese arestat preventiv pentru că a intrat într-un grup de pietoni, ucigând trei și rănind opt, înainte de a cădea de pe un pod.

Curtea a considerat, în special, că **publicarea unui articol cu o opinie unilaterală la un moment în care ancheta era încă în curs implica riscul inerent de a influența desfășurarea procedurii, ceea ce justifica în sine adoptarea de către autoritățile interne a unor măsuri disuasive, cum ar fi interzicerea de a dezvălui informații confidențiale**. În sfârșit, Curtea a constatat că sancțiunea aplicată jurnalistului pentru încălcarea confidențialității, care avea drept scop protejarea unei bune funcționări a justiției și drepturile acuzatului la un proces echitabil și la respectarea vieții sale private, nu a constituit o ingerință disproporționată în exercitarea dreptului acestuia la libertatea de exprimare

¹⁴ Curtea a considerat că **noțiunea de viață privată include elemente referitoare la identitatea unei persoane, cum ar fi numele unei persoane**.

Minelli c. Elveției (hotărârea din 14 iunie 2005)¹⁵, cauza *Chauvy și alții c. Franței* (hotărârea din 29 iunie 2004)¹⁶,

---

¹⁵ **În vreme ce o persoană particulară necunoscută publicului poate pretinde o protecție deosebită a dreptului său la viața privată, acest lucru nu este valabil și pentru persoanele publice.** Curtea a declarat capătul de cerere inadmisibil, menționând, în special, că reclamantul nu putea solicita o respectare absolută a vieții sale private, având în vedere că el însuși s-a expus public. Speța se referă la apariția într-o publicație săptămânală a unui articol în care domnul Minelli, avocat și jurnalist care a luat parte în mod frecvent la dezbateri publice în mass-media, era calificat drept „braconier”, cu referire la activitatea sa de consilier în cadrul unui lanț de supermarketuri. Invocând art. 8, reclamantul s-a plâns că, prin utilizarea termenului „braconier” și publicarea fotografiei sale în articolul în cauză, a fost încălcat dreptul său la respectarea vieții private.

¹⁶ Reclamanții din această cauză erau un jurnalist și scriitor, o editură și președintele respectivei edituri. În 1997, editura a publicat cartea primului reclamant intitulată Aubrac-Lyons 1943, care relatează arestarea de către Klaus Barbie a principalilor lideri ai Rezistenței din Caluire, între care Jean Moulin și Raymond Aubrac. În urma unei plângeri formulate de Raymond și Lucie Aubrac, reclamanții au fost condamnați pentru calomnie și obligați, printre altele, la plata unei amenzi și a unor despăgubiri.

Curtea a hotărât că nu a fost încălcat art. 10 (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că ingerința în dreptul la libertatea de exprimare al reclamanților nu a fost disproporționată în raport cu scopul legitim urmărit, și anume protecția împotriva prejudiciilor aduse reputației familiei Aubrac. Observând, în special, că **a căuta adevărul istoric este parte integrantă a libertății de exprimare**, Curtea a considerat că nu era sarcina sa să soluționeze problema istorică de fond, care se înscria în cadrul unei dezbateri în desfășurare între istorici și chiar opinia publică cu privire la evenimente și interpretarea acestora. Cu toate acestea, pentru a stabili dacă măsura în cauză fusese necesară într-o societate democratică, Curtea a trebuit să pună în balanță **interesul publicului de a cunoaște circumstanțele arestării lui Jean Moulin și cerința de a proteja reputația domnului și a doamnei Aubrac, care fuseseră ei înșiși personalități importante ale Rezistenței.**